

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узз 2/10
19.03.2010. година
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић, Стојана Јокића, Власте Јовановић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, записничарем, решавајући по захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца против правноснажног решења Општинског органа за прекршаје у Босилеграду Уп. бр. 149/06 од 29.08.2007. године, у предмету прекршаја, у нејавној седници већа одржаној дана 19.03.2010. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Захтев СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Захтевом за заштиту законитости поднетим Врховном суду Србије 06.06.2008. године против решења Општинског органа за прекршаје у Босилеграду Уп. бр. 149/06 од 29.08.2007. године, подносилац захтева оспорава правноснажност наведеног решења и сматра да се исто не може извршити.

У поступку претходног испитивања поднетог захтева Врховни касациони суд је нашао да је захтев недозвољен.

Писмено решење о прекршају, којим је окончан прекршајни поступак, према члану 238. став 1. Закона о прекршајима („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96), садржи: увод, изреку, образложење и упутство о праву на жалбу, као и број, датум, потпис судије и службени печат. Решење се доставља подносиоцу захтева и окривљеном по одредбама члана 167. Закона о прекршајима, уколико се нису одрекли права на жалбу, односно нису изјавили да им се решење не доставља. Решење о прекршају је правноснажно када се више не може побијати жалбом или када жалба није дозвољена, како је то прописано чланом 304. став 2. истог закона.

Из наведених законских одредаба произилази да клаузула правноснажности стављена на решење о прекршају као доказ да је решење правноснажно у смислу члана 304. став 2. Закона о прекршајима, није саставни део решења о прекршају у смислу цитираног члана 238. став 1. истог закона.

Према садржини поднетог захтева за заштиту законитости Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због неосновано стављене клаузуле правноснажности и извршности, сматрајући да је до повреде Закона о прекршајима дошло у поступку достављања решења, због чега је предложио да се захтев за заштиту законитости уважи и делимично укине решење о прекршају у делу у коме је констатована његова правноснажност и извршност и предмет врати првостепеном органу ради доставе одлуке окривљеном.

Полазећи од одредбе члана 281. став 1. Закона о прекршајима („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96) према којој се захтев за заштиту законитости може подићи само против правноснажног решења о прекршају, Врховни касациони суд је одбацио захтев за заштиту законитости, који је подигнут против неосновано стављене клаузуле правноснажности и извршности, а којима је само констатован датум када је решење о прекршају постало правноснажно и извршно, сматрајући да је захтев недозвољен.

Врховни касациони суд налази да клаузула правноснажности и извршности није саставни део решења о прекршају у смислу члана 238. став 1. Закона о прекршајима и да се захтев за заштиту законитости може подићи само против решења о прекршају уз законски услов да је решење правноснажно, али не и против неосновано стављене клаузуле правноснажности и извршности.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС”, број 116/08 и 104/09) одлучио као у диспозитиву овог решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.